

2

– Tu esi pārliecināta, ka tas ir šeit? – pārliecos pāri auto stūrei, lai caur priekšējo logu palūrētu uz namu, kurā Mārdžu gaidīja dvēseliskais ceļojums. Vai nu kā arī to sauc.

– Pilnīgi pārliecināta, ja vien šī ir Alberta iela, – draudzene izklaidīgi attrauca un spogulītī pārbaudīja, vai lūpu spīdums nav nokļuvis uz zobiem.

Izskatījās, ka šamane Laima Zvaigzne-Klints mitinās Rīgas labākajā daļā – klusajā centrā. Droši vien astrālie ceļojumi bija pietiekami ienesīgi.

– No Filipa nav ziņu? – Mārdža apjautājās, kad mēs bijām jau izkāpušas no auto. Saules nokaitētais asfalts uzdvesa karstu elpu mūsu kailajām, sandalēs ieautajām kājām.

– Iedomājies, nav gan, – negribīgi atrūcu. Man nebija vēlmes uzsākt sarunu par šo nedaudz sāpīgo tematu.

– Tu pati viņam neesi zvanījusi? Nedēļa tomēr jau pagājusi, – Mārdža nelikās mierā. Kamēr viņas slaidie, brūnie pirksti spieda domofona pogu pie greznām apkalta koka namdurvīm, skatiens likās dedzinām manī caurumu.

– Un ko es viņam teikšu? – Nespēju iedomāties, kāda varētu būt mana motivācija zvanīt bijušajam draugam.

Lai atvainotos par to, ka mani sakoda lapsa viņa prezentācijā? Vai par to, ka nejūtos gatava uzsākt kopdzīvi ar viņu? Domāju, tās drīzāk bija Filipa problēmas.

Mārdža vēra muti jau nākamajam urķīgajam jautājumam, kad mani izglāba balss no augšienes. Laima Zvaigzne-Klints uzrunāja mūs caur domofona mikrofону.

– Sveiki! Šeit Margarita Vējone ar draudzeni. Mums bija sarunāts šodien uz sešiem.

– Nāciet augšā, – šamane nodūca, un ārdurvis ar klusu klikšķi atslēdzās. – Trešais stāvs, dzīvoklis pa labi.

Kā jau jūgendstila namam pieklājas, šamanes dzīvoklis izrādījās plašs un gaišs. Tā iekārtojums atspoguļoja īpašnieces neparasto dabu. Pie gaišajām, krāsotajām sienām karājās gleznas un gobelēni ar dažādu pasaules tautu ikdienas ainiņu attēlojumiem – no Ziemeļamerikas indiāņiem līdz pat Japānas saulainajiem krastiem. Istabu stūros slēpās nelielas kumodes, plauktiņi un galdiņi, kas uz saviem trauslajiem pleciem turēja plašu klāstu koka dievībiņu. Un jau atkal – šeit bija novērojama liela dažādība. Afrikāņu auglības dievi kopā ar miniatūriem indiāņu totēma stabiem un pat Jaunavu Mariju.

Jau ienākot mums tika pavēlēts atbrīvoties no apaviem, jo to smailie papēži varētu sabojāt parketa grīdu. Mēs pakļāvāmies bez ierunām, gluži kā interjera un tā saimnieces personības noburtas. Lai gan šoreiz Laima bija tērpta daudz pieticīgāk – gaišās kargo biksēs un baltā, platā austrumnieciskā kreklā –, viņas galvasrota pārspēja visu iepriekš redzēto. Tas bija tāds kā spalvu kronis, uzsēdināts uz vaļīga, nedaudz izspūruša matu mezgla pašā galvvidū. Dažas sarkanīgas sprogas spraucās no smagās rotas apakšas, izceļot

īpašnieces gaišo ādu, tumšās acis un garo, nedaudz ieliko degunu.

– Ejiet istabā, apsēdieties un neko neaiztieciat. Es tūlīt nākšu, – šamane pavēlēja un nozuda aiz vienām no daudzajām durvīm.

– Paskaties, – es iespurdzos un norādīju Mārdžai uz kādu koka dieviņa attēlu ar milzonīgu fallu, kas izmēros gandrīz pārsniedza savu saimnieku. Draudzene izklaidīgi pamāja ar galvu, iegrimusi pārdomās, paklausīgi apsēdās uz sēžammaisa un sakrustoja kājas. Uz mirkli apsvēru iespēju pievienoties viņai uz līdzās esošā sēžamā, tomēr savāds nemiers un ziņkāre lika pirms tam kārtīgi izpētīt šamanes pieņemšanas telpu. Manu uzmanību piesaistīja savāds, izšūts spilventiņš, kas rātņi stāvēja, atsliets uz neliela statīva. Uz tā bija attēloti divi kaķīši ar skaistām kuplām lentēm, sasietām zem pūkainajiem zodiņiem. Es apgriezu spilventiņu otrādi, lai atklātu, ka reversā to klāja izšūti kucēni. Šis priekšmets izskatījās naivi un neatbilstoši līdzās varenajam auglības dieva fallam.

– Noliec to! – šamanes asaais uzsauciens mani izbiedēja, un es gandrīz izmetu no rokām spilventiņu. – Teicu, lai neko neaiztiekat. Sēdies!

Viņa ar zodu norādīja uz brīvo sēžammaisu līdzās Mārdžai. Man par vilšanos, Laima bija atbrīvojusies no savas spalvu rotas un tagad izskatījās pēc pavisam parastas pusmūža māsaimnieces.

Es apsēdos uz maisa, bet pēc īsa pārdomu brīža pārvilku to nedaudz tālāk uz vietu, ko apspīdēja no loga krītošie vakara saules stari. Pēc ārā valdošā karstuma dzīvoklis likās pārlietu vēss. Šamanes dzēlīgais skatiens ne uz mirkli neatstāja mani.

– Tātad – kāpēc esat atnākušas? – Laima pievērsās manai draudzenei, kad beidzot biju iekārtojusies.

– Tā biju es, kas jums zvanīja, – Margarita paskaidroja. – Bet šī ir mana draudzene Leonīda, viņa vienkārši atnāca līdzi, jo, nu, viņa nekad nav redzējusi šamani...

– Tu viņai palūdzi, jo viena baidījies nākt, – Zvaigznes-Klints kundze pārtrauca manu draudzeni pusvārdā. – Labi, lai sēž un skatās, ja jau tev tā drošāk. Tikai bez ķīķināšanas.

Piekrietošā bezrūpībā paraustīju plecus un iekārtojos ērtāk. Saule patīkami sildīja, un mani plakstiņi aizvien vairāk izjuta zemes pievilkšanas spēku.

– Ko tu gribi uzzināt?

– Es gribu iemācīties šamanisko meditāciju, – Margarita lepmi izslēja zodu. Acīmredzot pēdējie divi vārdi apzīmēja ko ļoti svarīgu un smalku.

– Kāpēc? – Laimai ar to nepietika.

– Gribu atrast savu spēka dzīvnieku.

Nevilšus iespurdzos un izpelnījos nosodījuma pilnus skatienus no abām sarunā iesaistītajām pusēm.

– Klusēju, – pacēlu rokas padošanās zīmē. – Jau klu-sēju.

Laima pārmetoši savilka uzacis un piedraudēja man ar pirkstu. Atkal iespurdzos un ar šausmām sapratu, ka labi nebūs. Dziļi iekšienē burbuļoja smieklu straume, kas draudēja izlauzties uz ārpusi. Centos nedomāt, kāds varētu būt Margaritas spēka dzīvnieks un kur tas varētu viņā mitināties. Tomēr, par spīti pūliņiem, acu priekšā pavidēja vāveres tēls – darbīgs, ašs, lunkans un ar kuplu asti. Nu gluži kā Mārdža! Īsta vāvere! Iekodos lūpā, cenšoties apvaldīt smieklus. Tomēr nepamatotā jautrība negrasījās pierimt. Smējiens kāpa augšup un pa ceļam sāka purināt augumu.

Acīs sariesās asaras. Nodūru skatienu un klusu iekunkstējos, nesekmīgi mēģinot nomierināties un savākties. Man bija bail pacelt acis, jo zināju, ka no Mārdžas un šamanes plūstošais pārmetuma vilnis tikai veicinās jautrības lēkmi. Pārmetumu pilna spēka vāvere.

– Man šķiet, labāk būs, ja tu tagad iesi prom, – šamanes vēsā balss izlauzās cauri apvaldīto smieklu karstumam. Klušējot piekritoši palocīju galvu, neuzdrošinoties pavērt muti, lai vārdu vietā no tās neizspruktu spurdziens.

Neveikli uzstīvējos kājās no ērtā sēžammaisa un, pamājusī draudzenei ar roku, devos uz durvju pusi, pa ceļam paķerot savas sandales.

Šamane panāca mani pie pašām ārdurvīm. Viņas mīkstā, bet stingrā plauksta satvēra manu elkoni un apstādināja, pirms biju izskrējusi kāpņu telpā.

– Šeit ir mans telefona numurs, – viņa iespieda man rokā vizītkarti. – Pēc divām dienām sākas pilnmēness. Noteikti piezvani man!

Grasījos iebilst, izteikt savu izbrīnu, bet tā vietā atkal muļķīgi iekīķinājos. Uzjautrinājuma asaras tecēja pāri vaigiem, bet smiekli raustīja vēderu konvulsijās.

– Nekas, viss ir kārtībā, – Laima domīgi saraukusi degunu, vēsi un nopietni palūkojās, un es gluži kā uz burvja mājienu nomierinājos.

– Tagad ej, – viņa izstūma mani caur atvērtajām durvīm kāpnēs. – Un neaizmirsti piezvanīt!

Mārdža tā arī nepiezvanīja, lai izstāstītu, vai viņai izdevās atrast savu spēka vāveri. Visticamāk – tas bija ilgstošs process, par kura norisi man nebija ne mazākās nojausmas, nedz arī vēlmes tanī iedziļināties.